

Sygn. akt II GSK 2661/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 listopada 2017 r.

Naczelny Sąd Administracyjny w składzie:

Przewodniczący Sędzia NSA

Krystyna Anna Stec

Sędzia NSA

Andrzej Kisielewicz

Sędzia del. WSA

Ewa Cisowska-Sakrajda (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 27 listopada 2017 r.

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Gospodarczej

skargi kasacyjnej Rady Miejskiej w Łomiankach

od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie

z dnia 27 kwietnia 2017 r., sygn. akt V SA/Wa 353/16

w sprawie ze skargi Marcina Etienne

na uchwałę Rady Miejskiej w Łomiankach

z dnia 22 października 2015 r., nr XI/129/2015

w przedmiocie odrzucenia wniosku w sprawie przeznaczenia środków funduszu sołeckiego

1. uchyla zaskarżony wyrok;
2. oddala skargę;
3. zasądza od Marcina Etienne na rzecz Gminy Łomianki kwotę 390 (trzysta dziewięćdziesiąt) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem

Michał Mazur

sekretarz sądowy

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 27 kwietnia 2012r., sygn. akt V SA/Wa 353/16, Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie – po rozpoznaniu skargi Marcina Etienne – w pkt 1 stwierdził nieważność uchwały Rady Miejskiej Łomianki z dnia 22 października 2015r. nr XI/129/2015 w przedmiocie odrzucenia wniosku dotyczącego przeznaczenia środków z funduszu sołeckiego, oraz w pkt 2 zasądził od Rady Miejskiej Łomianki na rzecz skarżącego kwotę 300 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania sądowego.

Przedstawiając przyjęty za podstawę wyroku stan faktyczny sprawy Sąd I instancji stwierdził, że mieszkaniac sołectwa Dziekanów Bajkowy, Marcin Etienne, złożył skargę na uchwałę Rady Miejskiej w Łomiankach z dnia 22 października 2015r. nr XI/129/2015, odrzucającą wniosek sołectwa Dziekanów Bajkowy w sprawie przyznania środków z funduszu sołeckiego na 2016r. z powodu niespełnienia warunków określonych w art. 5 ust. 2 – 4 ustawy z dnia 21 lutego 2014r. o funduszu sołeckim (Dz. U. 2014 poz. 301), zwanej ustawą o funduszu sołeckim.

Sąd wskazał, że skarżący wnosząc o stwierdzenie nieważności tej uchwały zarzucił Radzie Miejskiej w Łomiankach dokonanie oceny wniosku sołectwa w zakresie warunków określonych w art. 2 ust. 2, 6 i 7 ustawy o funduszu sołeckim do czego nie był uprawniony na gruncie art. 5 ust. 9 ustawy o funduszu sołeckim.

W uzasadnieniu skargi Marcin Etienne wskazał, iż ocena wniosku sołectwa pod kątem spełnienia warunków określonych w art. 2 ust. 6 i 7 ustawy o funduszu sołeckim jest możliwa - zgodnie z art. 5 ust. 11 ustawy o funduszu sołeckim - dopiero na etapie uchwalania budżetu. Wskazał też na brak uzasadnienia uchwały wskazującego, które z przedsięwzięć opisanych we wniosku sołectwa nie spełniają kryteriów wskazanych w ustawie, a więc nie mieszczą się w zadaniach własnych gminy, nie służą poprawie warunków życia mieszkańców czy nie są zgodne ze strategią rozwoju gminy.

W odpowiedzi na skargę Rada Miejska w Łomiankach wniosła o jej odrzucenie ewentualnie oddalenie. Zdaniem Rady, Marcin Etienne nie ma legitymacji procesowej do zaskarżenia uchwały Rady Miejskiej, ponieważ nie narusza ona jego interesu prawnego lub uprawnienia w rozumieniu art. 101 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym (tekst jedn.: Dz. U. z 2001r. nr 142, poz. 1591), zwanej u.s.g.

Zdaniem Rady Miejskiej odrzucenie wniosku sołectwa nie wymaga uzasadnienia a wójt, jak i rada gminy na każdym etapie postępowania uprawnieni są do badania wniosków sołectw pod względem formalnym i materialno-prawnym.

Sąd wskazał, że według skarżącego jako mieszkaniac sołectwa i inicjator odrzuconego wniosku ma interes prawny w tym, by wniosek sołectwa został

rozpatrzony zgodnie z procedurą uregulowaną w ustawie o funduszu sołeckim. Jego zdaniem uchwały finansowe rady miejskiej wymagają uzasadnienia, co wynika zarówno z ustawy o finansach publicznych, jak i ze statutu Gminy Łomianki, Regulaminu Pracy Rady Miejskiej w Łomiankach oraz z orzecznictwa sądów administracyjnych.

Uwzględniając skargę Marcina Etienne na tę uchwałę - Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie wskazał, iż na Zebraniu Wiejskiego Sołectwa Dziekanów Bajkowy w dniu 16 września 2015r. podjęto uchwałę w sprawie podziału środków finansowych z funduszu sołeckiego na 2016r. Stosowny wniosek z dnia 16 września 2015r., zawierający wskazane do realizacji przedsięwzięcia, obszernie uzasadnienie każdego z nich i szacowane na nie wydatki został w dniu 22 września 2015r. złożony do Urzędu Miejskiego w Łomiankach.

W piśmie z dnia 29 września 2015r. Burmistrz Łomianek poinformował Sołtysa Dziekanowa Bajkowego o odrzuceniu, na podstawie art. 5 ust. 5 ustawy o funduszu sołeckim, wniosku z uwagi na jego niezgodność z art. 2 ust. 6 ustawy o funduszu sołeckim. Poinformował też o możliwości podtrzymania wniosku.

W piśmie z dnia 5 października 2015r. Sołtys podtrzymał wniosek.

Uchwałą z dnia 22 października 2015r. Rada Miejska w Łomiankach odrzuciła wniosek sołectwa z powodu niespełnienia warunków określonych w art. 5 ust. 2 – 4 ustawy o funduszu sołeckim. W uzasadnieniu uchwały wskazała na treść art. 2 ust. 6 ustawy o funduszu sołeckim, ograniczając się jedynie do przywołania jego treści.

Realizując uchwałę Zebrania Wiejskiego Sołectwa Dziekanów Bajkowy Sołtys złożył do Burmistrza Łomianek i Przewodniczącego Rady Miejskiej wniosek o sporządzenie uzasadnienia uchwały z dnia 22 października 2015r., w którym organ odniósłby się do każdej z 9 pozycji przedstawionych we wniosku.

Odpowiedź Burmistrza Łomianek z dnia 24 listopada 2015r., poza – jak stwierdził Sąd I instancji - wykazaniem nieznanomości procedury odwoływania Sołtysa, nie odnosiła się do żądania sporządzenia uzasadnienia.

Pismem z dnia 2 grudnia 2015r. mieszkaniec sołectwa Dziekanów Bajkowy - Marcin Etienne wniósł do organu wezwanie do usunięcia naruszenia prawa w uchwale z dnia 22 października 2015r.

W dniu 21 grudnia 2015r. Rada Miejska w Łomiankach podjęła uchwałę nr XIII/145/2015 „w sprawie rozpatrzenia podtrzymanego przez Sołtysa wniosku sołectwa Dziekanów Bajkowy dotyczącego przeznaczenia środków funduszu sołeckiego w 2016 roku”, w której odrzuciła wniosek sołectwa z powodu niespełnienia warunków

określonych w art. 2 ustawy o funduszu sołeckim. W uzasadnieniu powtórzyła, jak podkreślił Sąd, jedynie treść art. 2 ustawy o funduszu sołeckim.

O tej uchwale skarżący został poinformowany pismem Przewodniczącego Rady Miejskiej w Łomiankach z dnia 4 stycznia 2016r., będącym odpowiedzią na wezwanie do usunięcia naruszenia prawa w uchwale z dnia 22 października 2015r. W piśmie tym wyjaśniono, iż uchwała z dnia 21 grudnia 2015r. stanowi rozpatrzenie „podtrzymanego przez Sołtysa wniosku sołectwa Dziekanów Bajkowy”. Podjęta została na etapie prac nad projektem uchwały budżetowej na 2016r. Podniesiono także, iż Marcin Etienne jako radny nie ma możliwości skarżenia uchwał podejmowanych przez organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego w zakresie ich legalności.

W tym stanie faktycznym Sąd stwierdził, iż organy jednostki samorządu terytorialnego dopuściły się w toku rozpoznawania wniosku sołectwa wielu nieprawidłowości wynikających z niekompetencji i naruszeń prawa.

Przede wszystkim, zdaniem Sądu, Marcin Etienne miał, w rozumieniu art. 101 u.s.g., interes prawny w zaskarżeniu uchwały Rady Miejskiej w Łomiankach z dnia 22 października 2015r. odrzucającej wniosek sołectwa w sprawie przyznania środków z funduszu sołeckiego na 2016r. Zaskarżył on wskazaną uchwałę działając wyłącznie jako mieszkaniec sołectwa. Sąd podzielił stanowisko orzecznictwa i piśmiennictwa, że członek wspólnoty samorządowej dysponuje określonymi uprawnieniami z racji samego członkostwa w tej wspólnotcie. Wykluczenie możliwości ochrony tych uprawnień przed sądem administracyjnym naruszałoby konstytucyjne prawo członka wspólnoty mieszkańców do sądu, które gwarantuje mu art. 45 Konstytucji RP.

Sąd I instancji stwierdził także, wbrew stanowisku organu, iż uchwała jednostki samorządu terytorialnego musi zawierać uzasadnienie nie tylko formalnie, jak w tej sprawie, ale wyjaśniające podstawę prawną, stanowisko, motyw i argumenty organu.

Zdaniem Sądu organ odrzucając zaskarżoną uchwałą wniosek sołectwa w jej uzasadnieniu wskazał jedynie na treść art. 2 ust. 6 ustawy o funduszu sołeckim. Burmistrz i Rada Miejska w Łomiankach nie tylko błędnie ocenili stan faktyczny, ale też niewłaściwie interpretowali zapisy art. 5 ustawy o funduszu sołeckim. Odrzucenie wniosku ze wskazanego w treści uchwały powodu wymagałoby wykazania, iż wniosek z dnia 16 września 2015r. nie został uchwalony przez zebranie wiejskie (art. 5 ust. 2 ustawy); nie zawiera wskazania przedsięwzięć przewidzianych do realizacji na obszarze sołectwa w ramach środków zgodnych z art. 3 ust. 2 ustawy o funduszu sołeckim (art. 5 ust. 3 ustawy); został przekazany burmistrzowi celem uwzględnienia go w projekcie

budżetu gminy po 30 września roku poprzedzającego rok budżetowy, którego wniosek dotyczy.

Z akt sprawy ani też z lakonicznego uzasadnienia zaskarżonej uchwały wystąpienie wskazanych zdarzeń nie wynikało. Ponadto uzasadnienie to odwołuje się do treści art. 2 ust. 6 ustawy o funduszu sołeckim, ale w najmniejszym nawet stopniu nie wyjaśnia, który i dlaczego punkt wniosku nie odpowiadał wymogom określonym w art. 2 ust. 6, tj. które z przedsięwzięć opisanych w nim nie mieszczą się w zadaniach własnych gminy, nie służą poprawie warunków życia mieszkańców czy nie są zgodne ze strategią rozwoju gminy.

Już samo to – w ocenie Sądu I instancji - czyni zaskarżoną uchwałę niespójną, niekompletną i niepoddającą się merytorycznej kontroli w stopniu uzasadniającym stwierdzenie jej nieważności w oparciu o art. 147 § 1 p.p.s.a.

Wskazując dalsze nieprawidłowości Sąd podniósł, iż w piśmie z dnia 29 września 2015r. Burmistrz Łomianek poinformował Sołtysa Dziekanowa Bajkowego o odrzuceniu wniosku, wobec stwierdzenia niezgodności jego zapisów z art. 2 ust 6 ustawy o funduszu sołeckim i równocześnie jako podstawę odrzucenia wskazał art. 5 ust. 5 tej ustawy. Z treści art. 5 ust. 5 ustawy o funduszu sołeckim natomiast jednoznacznie wynika, iż podstawę do odrzucenia wniosku na tym etapie mogą stanowić jedynie przytoczone wyżej przez Sąd przesłanki z art. 5 ust. 2 – 4 tej ustawy.

Sąd nie podzielił także stanowiska, iż burmistrz czy rada gminy na każdym etapie postępowania uprawnieni są do badania wniosków sołectw pod względem formalnym i materialno-prawnym a ponadto uchwała rady miejskiej może odrzucić wniosek wyłącznie w całości.

Zgodnie z art. 5 ust. 11 ustawy o funduszu sołeckim, wniosek określony w art. 5 ust. 1 i spełniający wymogi formalne określone w art. 5 ust. 2 – 4, podlega ocenie merytorycznej dopiero na etapie uchwalania budżetu jednostki samorządu terytorialnego. Wówczas rada miejska sprawdza, czy przedstawione w nim przedsięwzięcia spełniają wymogi określone w art. 2 ust. 6 lub 7. Pod kątem spełnienia przesłanek z art. 2 ust. 6 ustawy o funduszu sołeckim powinno być ocenione każde ze zgłoszonych we wniosku przedsięwzięć i ocena ta powinna znaleźć odzwierciedlenie w treści i uzasadnieniu podejmowanej przez radę miejską uchwały, w której ewentualnie odrzuca wniosek jedynie co do części przedsięwzięć, nie mieszczących się w zadaniach własnych gminy, nie służących poprawie warunków życia mieszkańców, nie zgodnych ze strategią rozwoju gminy.

Sąd stwierdził, że przy uchwalaniu uchwały doszło do istotnego naruszenia prawa poprzez naruszenie przepisów wyznaczających kompetencje do podejmowania aktów, naruszenie podstawy prawnej ich podjęcia, naruszenie przepisów prawa ustrojowego i prawa materialnego przez wadliwą wykładnię oraz przepisów dotyczących procedury podejmowania aktu.

W skardze kasacyjnej od tego wyroku Rada Gminy Łomianki zaskarżyła ten wyrok w całości, zarzucając mu naruszenie prawa materialnego, tj. art. 101 § 1 u.s.g. oraz art. 5 ust. 2 - 4 i ust. 5 ustawy o funduszu sołectkim poprzez ich niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, że skarżący jako obywatel sołectwa ma interes prawny lub uprawnienie w rozumieniu tego przepisu do zaskarżenia do sądu administracyjnego uchwały jednostki stanowiącej samorządu terytorialnego w przedmiocie odrzucenia wniosku sołectwa w sprawie przyznania środków z funduszu sołectkiego

Wskazując na te podstawy kasacyjne skarżący kasacyjnie organ wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania oraz o zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną Marcin Etienne wniósł o jej oddalenie.

Naczelnny Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 183 § 1 p.p.s.a. Naczelnny Sąd Administracyjny rozpoznaje sprawę w granicach skargi kasacyjnej, biorąc jednak z urzędu pod rozagę nieważność postępowania, a mianowicie sytuacje enumeratywnie wymienione w § 2 tego przepisu. Istotą tego postępowania nie jest więc ponowne rozpoznanie sprawy w jej całokształcie, lecz weryfikacja zgodności z prawem orzeczenia wojewódzkiego sądu administracyjnego oraz postępowania, które doprowadziło do jego wydania.

Skarga kasacyjna Rady Gminy w Łomiankach, rozpoznana w granicach zarzutów kasacyjnych wobec nie stwierdzenia z urzędu przesłanek nieważności postępowania przed Sądem I instancji, ma usprawiedliwioną podstawę prawną.

Zarzut kasacyjny – oparty na określonej w art. 174 pkt 1 p.p.s.a. w zw. z art. 101 u.s.g. podstawie prawnej – jest uzasadniony.

Istota sporu w niniejszej sprawie sprowadza się do oceny interesu prawnego mieszkańca gminy i uczestnika zebrania wiejskiego w zaskarżeniu uchwały rady gminy odrzucającej wniosek sołectwa w przedmiocie przeznaczenia środków z funduszu sołectkiego na objęcie wnioskiem zadania.

Zgodnie z art. 101 ust. 1 u.s.g. – stanowiącym podstawę prawną zaskarżania uchwał organów jednostek samorządu terytorialnego – każdy, czyj interes prawny lub uprawnienie zostały naruszone uchwałą lub zarządzeniem, podjętymi przez organ gminy w sprawie z zakresu administracji publicznej, może zaskarżyć uchwałę lub zarządzenie do sądu administracyjnego.

Przepis ten w judykaturze jednolicie jest uznawany za *lex specialis* w stosunku do ogólnej normy art. 50 p.p.s.a., określającej podmioty, którym przysługuje legitymacja skargowa. W art. 28 k.p.a. i art. 50 p.p.s.a. legitymacja skargowa jest uwarunkowana posiadaniem interesu prawnego, natomiast w art. 101 ust. 1 u.s.g. wymaga się wykazania naruszenia interesu prawnego. Trafnie podnosi się zatem, że interes prawny, o którym mowa w art. 101 ust. 1 u.s.g., musi być oceniany w płaszczyźnie materialnoprawnej i że to strona inicjująca postępowanie sądowe w trybie art. 101 ust. 1 u.s.g. musi wykazać istnienie związku pomiędzy zaskarżoną uchwałą a jej indywidualną sytuacją prawną (interes prawny), a także musi wykazać, że ze względu na istnienie tego związku zaskarżona uchwała negatywnie wpływa na jej sytuację prawną, pozbawiając np. uprawnień lub uniemożliwiając ich realizację. Skargę do sądu administracyjnego może wnieść na podstawie tego przepisu tylko ten, kto wykaże, że ma konkretne, indywidualnie mu przysługujące uprawnienia lub obowiązki wynikające z przepisów prawa materialnego i że jego uprawnienia lub obowiązki zostały naruszone konkretnym aktem organu gminy (tak np. wyrok NSA z dnia 11 października 2017r., II GSK 577/17, LEX nr 2394414). Materialne prawo administracyjne ma zatem zawierać normę przyznającą ochronę prawną podmiotowi i z takiej normy wywodzi się właśnie interes prawny. Ustawa u.s.g. przewiduje zatem inny (węższy) wymiar legitymacji skargowej przy skargach na uchwały organów gmin (por. wyrok NSA z dnia 9 czerwca 2017r., sygn. akt II OSK 2597/15, LEX nr 2340021). Skarga wniesiona na podstawie ust. 101 ust. 1 u.s.g. nie ma charakteru *actio popularis*, co oznacza, że nawet sprzeczność aktu organu gminy z prawem nie daje uprawnienia do jej wniesienia (wyrok NSA z dnia 23 maja 2017r., sygn. akt II OSK 2435/15, LEX nr 2352646).

Naczelny Sąd Administracyjny w rozpoznawanej sprawie podziela prezentowany w orzecznictwie pogląd, że art. 101 ust. 1 u.s.g. nie daje podstaw do wniesienia skargi na rozstrzygnięcie organu gminy naruszające ewentualnie interesy wszystkich mieszkańców gminy (mieszkańców rozumianych jako społeczność gminna). Z samej przynależności do wspólnoty samorządowej (np. gminy) nie wynikają bezpośrednio żadne jego indywidualne prawa lub obowiązki i w związku z tym sama ta przynależność (członkostwo we wspólnocie) nie jest źródłem interesu prawnego, legitymującego do

wniesienia skargi, o której mowa w art. 101 ust. 1 u.s.g. (tak np. wyrok NSA z dnia 11 października 2017r., II GSK 577/17, LEX nr 2394414).

Analizując tak ukształtowany interes prawny w rozumieniu art. 101 ust. 1 u.s.g. - Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 16 września 2008r., sygn. akt SK 76/06, orzekł, że art. 101 ust. 1 u.s.g. jest zgodny z art. 45 ust. 1 w związku z art. 2, art. 7 oraz art. 77 ust. 2 w zw. z art. 2 Konstytucji RP. W wyroku tym Trybunał podtrzymał dotychczasową linię orzeczniczą prezentowaną w wyroku z dnia 4 listopada 2003r., sygn. akt SK 30/02, zwracając uwagę, że interpretacja pojęć „interes prawny” i „uprawnienie” nie może prowadzić do tego, by skarga wynikająca z art. 101 ust. 1 u.s.g. była swoistą „*actio popularis*” (skargą powszechną). Wskazał on na konieczność odróżnienia interesu faktycznego od interesu prawnego, który wymaga wskazania konkretnej normy prawnej, określającej ów interes i stwarzającej prawną podstawę ochrony danego, konkretnego interesu faktycznego (tak wyrok NSA z dnia 24 listopada 2010r., sygn. akt II GSK 952/09).

Zważywszy na powyższe rozważania Naczelny Sąd Administracyjny stwierdza, że skarżący jako mieszkaniec gminy nie wykazał interesu prawnego w zaskarżeniu uchwały rady gminy w przedmiocie odrzucenia wniosku sołectwa dotyczącego przeznaczenia środków z funduszu sołeckiego. Interesu tego skarżący upatruje bowiem – jak wynika z akt sprawy – w tym, że był wnioskodawcą w sprawie przeznaczenia środków z funduszu sołeckiego i uczestniczył w obradach zebrania wiejskiego, zaś naruszenia prawa zaskarżoną uchwałą w tym, że rada gminy nie miała podstaw do odrzucenia wniosku sołectwa z podanych w uchwale przyczyn, gdyż to dopuszczalne byłoby wyłącznie w uchwale budżetowej. Wskazane okoliczności nie uzasadniają jednakże jego uprawnienia do zaskarżenia uchwały dotyczącej wniosku sołectwa, zaś wskazywane naruszenie art. 5 ust. 11 ustawy o funduszu sołeckim, normującego przecież wyłącznie kompetencję rady gminy, nie uprawnia mieszkańca gminy do wystąpienia z określonym żądaniem w stosunku do organu gminy do jego usunięcia. Normy zadaniowe nie dają bowiem – jak podnosi judykatura – podstaw do konstruowania indywidualnych praw i żądań (por. wyrok NSA z dnia 1 marca 2005r., OSK 1437/04, Wokanda 2005, z. 7-8, s. 69). Uprawnienie takie w oparciu o art. 5 ust. 1 ustawy o funduszu sołeckim mogłoby co najwyżej przysługiwać sołectwu wnioskującemu do organu wykonawczego jednostki samorządu terytorialnego o określone rozdysponowanie (rozplanowanie w budżecie gminy) środkami funduszu sołeckiego. Zgodnie bowiem z tym przepisem warunkiem przyznania w danym roku budżetowym środków z funduszu jest złożenie do wójta (burmistrza, prezydenta miasta)

przez sołectwo wniosku. O sposobie rozdysponowania środków funduszu zaś decyduje ostatecznie rada gminy w uchwale budżetowej (art. 5 ust. 11 ustawy o funduszu sołeckim). A zatem stosunek prawny na gruncie tej regulacji prawnej może zostać nawiązany wyłącznie między sołectwem a organem gminy. Żaden przepis prawa nie przyznaje natomiast jakichkolwiek uprawnień do kwestionowania decyzji tych organów w sprawie rozdysponowania środkami funduszu sołeckiego przez inny podmiot niż sołectwo, choćby nawet podmiot ten był uczestnikiem zebrania wiejskiego czy wnioskodawcą w sprawie sposobu rozdysponowania tymi środkami. Podnieść też należy, że choć środki funduszu są wyodrębnionymi środkami w budżecie gminy (art. 2 ust. 1 ustawy o funduszu sołeckim), to brak jest przepisu prawa, na podstawie którego mieszkańcy gminy przysługiwałoby uprawnienie do żądania uchwalenia budżetu w określonej, innej treści, w tej sprawie w części dotyczącej przyznania i sposobu rozdysponowania środkami funduszu. Niewystarczające do przyjęcia odmiennej oceny jest zatem samo niezadowolenie mieszkańca gminy z działań organów gminy uczestniczących w procesie przygotowania i uchwalenia budżetu gminy (por. wyrok NSA wyrok NSA z dnia 11 października 2017r., II GSK 577/17, LEX nr 2394414). Pomimo zatem wadliwego oparcia zasadniczej argumentacji uzasadnienia skargi kasacyjnej na treści art. 28 k.p.a., zgodzić się trzeba ze skarżącym kasacyjnie organem, że skarżący nie posiada interesu prawnego w niniejszej sprawie.

W konsekwencji Sąd I instancji nie posiadał kompetencji do merytorycznego rozpoznania skargi skarżącego, tj. przeprowadzenia kontroli zaskarżonej uchwały, co w efekcie skutkowało stwierdzeniem jej nieważności. Oznacza to, iż zaskarżony wyrok narusza prawo, tj. art. 101 u.s.g., co uzasadnia jego uchylenie. Z uwagi na brak interesu prawnego skarżącego do zaskarżenia spornej uchwały Naczelny Sąd Administracyjny stosownie do art. 188 i art. 151 p.p.s.a. uznał, że istota sprawy jest dostatecznie wyjaśniona, co uprawniało z kolei do rozpoznania skargi i jej oddalenia.

Mając powyższe na uwadze Naczelny Sąd Administracyjny, na podstawie art. 188 i art. 151 p.p.s.a. uchylił zaskarżony wyrok oraz oddalił skargę. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 203 pkt 2 i art. 205 § 2 p.p.s.a. w zw. z § 14 ust. 1 pkt 2 lit. b) w zw. z § 14 ust. 1 lit. c) rozporządzenia z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015r. poz. 1804, ze zm.). Zasądzone na rzecz organu koszty postępowania kasacyjnego w kwocie 390 zł obejmują wynagrodzenie pełnomocnika organu (240 zł) i wpis od skargi kasacyjnej (150 zł).

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem

Michał Mazur

sekretarz sądowy